

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"צ 6267/23

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף
 כבוד השופט ח' כבוב
 כבוד השופטת ר' רונן

העותרת: חנה חיים אררט

נ ג ד

המשיבים: 1. שר המשפטים
 2. היועצת המשפטית לממשלה

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: עו"ד רונן בנדל
 בשם המשיבים: עו"ד אילנית ביטאו

פסק-דין

השופט ע' גרוסקופף:

לפנינו עתירה למתן צו על תנאי במסגרתה התבקש כי נורה למשיבים, שר המשפטים והיועצת המשפטית לממשלה (להלן: השר ו-היועמ"שית, בהתאמה, ויחדיו: המשיבים), לבטל את צו ההסגרה שהוצא נגד העותרת ביום 2.8.2023, באופן שימנע את הסגרתה לשלטונות רומניה, ויאפשר את נשיאת יתרת עונש המאסר שהוטל עליה בישראל.

הרקע הדרוש לעניין

1. הרקע הרלוונטי לעניין פורט במסגרת [עה"ס 3132/21](#) אררט נ' היועץ המשפטי לממשלה (הנשיאה אסתר חיות והשופטים נעם סולברג ו-אלכס שטיין) בשתי הזדמנויות שונות – בפסק דין מיום 9.1.2022 (להלן: פסק הדין בערעור) ובהחלטה מיום 10.10.2023 (להלן: ההחלטה מיום 10.10.2023). בהינתן זאת, יובא הרקע הנדרש לענייננו בקצרה.

2. העותרת, גב' חנה חיים אררט (להלן: העותרת), היא אזרחית ישראלית, אשר התגוררה מספר שנים ברומניה. בין השנים 2012-2013, עת התגוררה ברומניה, העותרת ניהלה, ביחד עם בעלה דאז, עסק למתן שירותי זנות, תוך גיוס קורבנות, לרבות קטינות, וסרסור בהן. בגין פעילות עבריינית זו, הואשמה העותרת בעבירות של סרסורות למעשי זנות ועבירת סחר בילדים בנסיבות מחמירות בבית משפט ברומניה. בעיצומו של ניהול משפטה, ביום 13.7.2015 הגיעה העותרת לישראל, ומאז נותרה בארץ. חרף זאת, ביום 19.10.2015 הורשעה העותרת, בהיעדרה, בבית המשפט ברומניה, ונגזר עליה עונש מאסר למשך 5 שנים. ערעור שהגישה העותרת לערכאת הערעור ברומניה נדחה ביום 20.1.2016. בחלוף מעל לשנתיים, ביום 24.8.2018 הגישה ממשלת רומניה בקשה להסגרת העותרת לידיה. בעקבות זאת, ולאחר תכתובות בין הרשויות ברומניה ובין הרשויות בישראל בעניינה, נעצרה העותרת ביום 1.7.2020 על ידי משטרת ישראל והובאה למעצר בבית הסוהר "נווה תרצה", בו היא שוהה עד למועד כתיבת שורות אלה. למחרת, ביום 2.7.2020 עתרה היועמ"שית (אז, היועץ המשפטי לממשלה) לבית המשפט המחוזי בירושלים בבקשה להכריז על העותרת בת-הסגרה. ביום 14.2.2021 התקבלה העתירה (תה"ג 4602-07-20. השופטת חנה מרים לומפ) והעותרת הוכרזה כבת-הסגרה, וזאת בהתאם להוראותיו של [סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954](#) (להלן: החלטת ההסגרה ו-חוק ההסגרה או החוק, בהתאמה).

3. העותרת הגישה ערעור לבית משפט זה על החלטת ההסגרה, במסגרתו טענה, בין היתר, כי מצבה הרפואי והמשפחתי החרים מצדיק את הפעלתו של חריג "תקנת הציבור" המעוגן בסעיף 2ב(8) לחוק ההסגרה (להלן: חריג תקנת הציבור) בעניינה, וזאת, משום שהיא סובלת מבעיות רפואיות שונות וקשות במיוחד; מאחר שהיא נמצאת במצב סיעודי ומתניידת בכיסא גלגלים; משום שתנאי המאסר בבתי הסוהר ברומניה לא יאפשרו טיפול רפואי מיטבי עבורה; משום שהסגרתה תרחיק אותה ממשפחתה; ועוד. כן העלתה העותרת טענות בדבר פגמים שנפלו בהליך המשפטי ברומניה ובהליך ההסגרה בישראל.

כלל טענותיה של העותרת נדחו בפסק הדין מיום 9.1.2022, מן הטעם העיקרי שעניינה של העותרת "רחוק מרחק רב" מכלל המקרים הנכנסים בגדר אמות המידה הנוקשות שהותוו בפסיקה לצורך הפעלת חריג תקנת הציבור. עם זאת, צוין כי " גם לאחר ההסגרה, פתוחה הדרך בפני [העותרת] לבקש לרצות את עונשה בישראל, מכוח [החוק לנשיאת עונש מאסר במדינת אזרחותו של האסיר, התשנ"ז-1996](#)" (פסקה 17 לפסק הדין בערעור).

4. העותרת לא אמרה נואש וביום 20.1.2022 פנתה, באמצעות הסניגוריה הציבורית שייצגה אותה אז, במכתב למחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה (להלן: הפרקליטות) בבקשה לשקול את המשך ריצוי עונשה של העותרת בישראל, אם מכוח [החוק לנשיאת עונש מאסר במדינת אזרחותו של האסיר, התשנ"ז-1996](#) (להלן: [החוק לנשיאת עונש מאסר](#)) ואם מכוח [סעיף 10 לחוק העונשין](#), התשע"ז-1977 (להלן: [חוק העונשין](#) ו-הפנייה לפרקליטות, בהתאמה). לפנייה זו צורפו חוות דעת פסיכיאטרית ודו"ח פסיכוסוציאלי. ביום 5.2.2022 שוחח בא-כוח העותרת עם נציגי הפרקליטות ושטח את טענותיו גם בעל-פה, אך ביום 10.2.2022 הודיעו האחרונים כי לא מצאו לקבלן. בהמשך, ביום 28.2.2022 נעשתה פנייה דומה גם לשר, אליה צורפה, בין השאר, חוות דעת רפואית-שיקומית מקיפה בעניינה של העותרת מיום 15.2.2022 (להלן: חוות הדעת). ואולם, גם בקשה זו נדחתה. ברם, נציגי הפרקליטות ניאותו להיפגש עם בא-כוח העותרת פעם נוספת, כך שביום 4.4.2022 הלה נפגש עמם (לרבות מנהלת המחלקה הבינלאומית) וביקש מהם כי טענות העותרת יישקלו בשנית. ואולם, לאחר שקילתן ועיון במסמכי העותרת, טענות אלה נדחו פעם נוספת.

5. על רקע השתלשלות אירועים זו, ביום 2.8.2023, חתם השר על צו ההסגרה בעניינה של העותרת (להלן: צו ההסגרה). ברם, ביום 8.8.2023 פנה בא-כוח העותרת פעם נוספת לנציגי הפרקליטות, בטענה כי מצבה הרפואי של העותרת אינו מאפשר לה לעלות על טיסה לרומניה, וכי ממילא נפלו פגמים מהותיים בצו ההסגרה. יוער כי לפנייה זו לא צורפו מסמכים רפואיים רלוונטיים. ביום 15.8.2023 נדחתה הפנייה האמורה, תוך שהודגש כי לא הוצג כל מסמך שבכוחו לשנות את תמונת המצב הרפואית של העותרת כפי שהיא ידועה למדינה. לאור זאת, ביום 17.8.2023 הוגשה העתירה שלפנינו, אשר מבקשת לתקוף את תוקפו וחוקיותו של צו ההסגרה. בו ביום, ניתן על ידי צו ארעי שהורה למשיבים להימנע מביצוע צו ההסגרה עד למתן החלטה אחרת.

6. יוער, כי מאז מועד מתן פסק הדין בערעור הגישה היועמ"שית תשע בקשות בהסכמת העותרת מכוח סעיף 20 לחוק ההסגרה להארכת תוקף ההכרזה עליה כבת-הסגרה לרומניה, וזאת למשך 60 יום בכל פעם. בקשה נוספת להארכת תוקף ההכרזה, עשירית במספר, הוגשה באיחור מצד היועמ"שית, ומשכך בפעם הזו העותרת טענה כי יש לשחררה מהמעצר. אף על פי כן, גם בקשה זו התקבלה, כך שתוקף ההכרזה הוארך ב-60 ימים נוספים, החל מיום 7.9.2023. לאור ריבוי הבקשות כאמור, צוין כי: "מסיבה

אחת ויחידה לא התאפשר ביצוע ההסגרה במועד שתואם, ונתבקשה הארכה נוספת – מחמת עתירתה של ה[עותרת] לבג"ץ, ואותו צו ארעי שניתן לבקשתה ומנע את ביצוע ההסגרה" (פסקה 11 להחלטה מיום 10.10.2023).

על רקע זה מוגשת העתירה שלפנינו.

טענות הצדדים

7. לטענת העותרת, הן פגמים מהותיים שנפלו בצו ההסגרה, הן נסיבותיה האישיות הקשות, מצדיקים את אי-הסגרתה לרומניה. בתוך כך, נטען כי נפלו שתי שגגות מהותיות בצו ההסגרה המצדיקות את ביטולו: הראשונה, כי בצו ההסגרה צוין כי לעותרת נותרו 4 שנים, 11 חודשים ו-24 ימים לריצוי עונשה, בעוד שהעותרת מצויה במאסר בבית הסוהר "נווה תרצה" כבר למעלה מ-3 שנים; והשנייה, כי בצו ההסגרה נרשם כי מועד מתן פסק הדין בערעור הוא יום 9.1.2021, כאשר הוא ניתן בפועל ביום 9.1.2022. באשר לנסיבותיה האישיות החריגות, העותרת שוטחת את עיקרי קורות חייה ואת השפעתם החודרנית והמשמעותית על מצבה הנפשי לצד היבטים סוציאליים נוספים, וכן מדגישה את מצבה הרפואי החמור והסבוך. באשר לפן הנפשי, העותרת מספרת כי נסיבות חיים קשות במיוחד הובילו לפרוץ הפרעות נפשיות שונות הפוגעות בתפקודה באופן ממש. ביחס למצבה הרפואי תואר כי העותרת סבלה ממספר אירועים בריאותיים, שמשיקולי צנעת הפרט נמנע מלפרט אותם. לאור כל האמור, העותרת סבורה כי נסיבות המקרה דנן מצדיקות את ביטולו של צו ההסגרה משיקולים של תקנת הציבור, ולחילופין מצדיקות כי תרצה את יתרת עונשה בישראל, אם מכוח החוק לנשיאת עונש מאסר ואם מכוח הפעלתו של [סעיף 10\(א\) לחוק העונשין](#).

8. המשיבים סבורים כי דינה של העתירה להידחות על הסף ולגופה. ראשית נטען, כי הפגמים עליהם מצביעה העותרת בצו ההסגרה הם טכניים גרידא, או שאינם פגמים כלל: אף על פי שאכן נפלה טעות, ובצו ההסגרה צוין כי פסק הדין ניתן ביום 9.1.2021 למרות שהוא ניתן ביום 9.1.2022, הרי שמדובר בטעות סופר זניחה, שאין בה כדי להשפיע על תוקפו של צו ההסגרה או על חוקיותו. באשר לטעות הנטענת בתקופת יתרת המאסר של העותרת, המשיבים טוענים כי לא מדובר בטעות, שכן כלל הוא כי יתרת המאסר הנזכרת בצווי הסגרה היא יתרת המאסר שהתבקשה על ידי המדינה המבקשת, בהתאם לקיזוז ימי המעצר באותה מדינה. שנית, הודגש כי כלל נסיבותיה האישיות של העותרת עמדו בפני השר ונשקלו על ידו עוד בטרם ניתן צו ההסגרה, וכן הועמדו לביקורת שיפוטית בשתי ערכאות שיפוטיות, ומשכך אין בהן כדי להצדיק את

ביטולו מחמת תקנת הציבור. שלישית, נטען כי אין מקום להפעיל את הסמכות המעוגנת [בסעיף 10\(א\) לחוק העונשין](#), הן בשל השלב שבו הוגשה הבקשה והן משום שעניינה של העותרת אינו נכנס בגדר המקרים עליהם נועד הסעיף לחול. בתוך כך, צוין כי הטענה להפעלתו של [סעיף 10\(א\) לחוק העונשין](#) הועלתה לראשונה רק ביום 20.1.2022, במסגרת הפנייה לפרקליטות, לאחר שהושלמו ההליכים המשפטיים הנוגעים לביצוע ההסגרה בפועל, לרבות פסק הדין שדחה את ערעורה על הכרזתה כבת-הסגרה. כן הודגש כי הרשויות ברומניה עודכנו לאורך השנים ביחס לכל התפתחות רלוונטית בעניינה של העותרת, וכי הימנעות מהסגרתה בשלב זה תעלה לכדי הפרה של מחויבותיה של ישראל כלפי רומניה על פי ההסכמות הבינלאומיות שנכרתו ביניהן. מכל מקום, הובהר כי לאחר שנעשתה בחינה מהותית של בקשת העותרת, הוחלט לדחות את הבקשה לגופה.

יוער, כי המשיבים באו בהמלצה מעשית לעותרת בצינים כי לאחר הסגרתה, זו תוכל לפנות לרשויות ברומניה ולבקש כי יתאפשר לה לרצות את עונשה בישראל בהתאם לאפשרות לעשות כן מכוח [חוק נשיאת עונש מאסר](#).

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינו בעתירה על נספחיה, ובתגובה המקדמית מטעם המשיבים, הגענו לכלל מסקנה כי יש להורות על דחייתה על הסף.

10. תחילה נקדים מספר מילים על הליך ההסגרה. הליך זה מוסדר בחוק ההסגרה, אשר לפיו אדם לא יוסגר למדינה אחרת אלא בהתאם לחוק זה (סעיף 1 לחוק), ובכפוף לתנאים השונים המפורטים בו (סעיפים 1א-2, 16 ו-17 לחוק). ראשיתו של הליך ההסגרה בבקשת הסגרה מטעם המדינה הזרה המוגשת לשר, אשר לאחריה רשאי השר להורות על הבאתו של האדם אשר הסגרתו התבקשה בפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע אם הוא בר-הסגרה אם לאו, ויכריז עליו ככזה במקרים המתאימים (וזאת, על דרך של הגשת עתירה לבית המשפט המחוזי בירושלים באמצעות היועמ"שית או בא-כוחה; ראו סעיף 3(ב) לחוק). על הכרזה על אדם כבר-הסגרה (או סירוב להכריז כאמור) נתונה לצדדים, קרי, לאדם שהסגרתו מבוקשת וליועמ"שית, זכות ערעור לבית משפט זה, אשר ידון בו בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים בתוך 30 יום ממועד ההכרזה (סעיפים 13(א) ו-13(ב) לחוק). תוקפה של הכרזה זו עומד למשך 60 יום בלבד (סעיף 19 לחוק ההסגרה), ואולם היועמ"שית או פרקליט המדינה

רשאים להגיש בקשה להארכתה מעת לעת (סעיף 20 לחוק). לאחר שהוכרו אדם כבר-הסגרה, רשאי השר להוציא צו הסגרה, בהתאם לסעיף 18 לחוק ההסגרה, המורה כי: "שר המשפטים רשאי לצוות על ביצוע הסגרתו של מבוקש שהכרזתו כבר-הסגרה קיבלה תוקף סופי, ומשציווה כך מותר למסור את המבוקש למדינה המבקשת ולהעבירו אל מחוץ לגבולות ישראל".

11. סעיף 18 לחוק ההסגרה, אשר עומד במרכז דיוננו, נוקט במונח "רשאי". לאמור, סמכות זו של השר היא סמכות שבשיקול דעת. יחד עם זאת, הלכה היא כי ככלל, השר נדרש להפעיל את סמכותו לצוות על ביצוע ההסגרה, למעט מקרים בהן מתקיימות "נסיבות מיוחדות וכבדות משקל" (בג"צ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים, פ"ד מא(2) 1, 46 (1987) (להלן: עניין אלוני); [בג"צ 9420/09](#) פלוני נ' שר המשפטים, פסקה 19 (10.3.2010); [בג"צ 6748/18](#) מלצ'יקוב נ' שרת המשפטים, פסקה 4 (10.10.2018) (להלן: עניין מלצ'יקוב)). באשר לאופיין ומהותן של נסיבות ייחודיות אלה, נקבע כי: "שני שיקולים עיקריים עשויים להצדיק הימנעות מהפעלת סמכותו של השר לחתום על צו ההסגרה: האחד – עניינו מדיני בתחום יחסי החוץ; והאחר – עניינו פרסונאלי-הומניטארי. בקווים כלליים, במסגרת שיקולים אלה יש לבחון האם נוצרו נסיבות חדשות אשר לא נשקלו על-ידי בית המשפט כאשר בחן את העתירה להורות על המבוקש כבר-הסגרה, או האם ישנם נתונים בדוקים אשר לפיהם ההסגרה תהא בלתי צודקת בעליל" ([בג"צ 3459/16](#) גרוזובסקי נ' שרת המשפטים, פסקה 12 (31.7.2016) (להלן: עניין גרוזובסקי). כן ראו עניין מלצ'יקוב, שם). בתוך כך, יילקחו בחשבון שיקולים מדיניים חדשים, שלא עמדו בפני ערכאות השיפוט בעת בחינת עתירת ההסגרה, ככל שישנם כאלה, ובמישור הפרסונאלי-הומניטארי תידרש הצגתם של "נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגרה, בנסיבות המקרה, בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש" (ראו מני רבים: עניין אלוני, בעמ' 46; עניין גרוזובסקי, בפסקה 12; [בג"צ 1898/22](#) קאזרו נ' שר המשפטים, פסקה 14 (31.7.2022)).

12. בענייננו, העותרת מבקשת לבטל את צו ההסגרה שהוצא בעניינה, וזאת בהתבסס על שלושה נימוקים מרכזיים: משום שבצו נפלו פגמים המצדיקים את ביטולו; משום שנסיבותיה האישיות והרפואיות של העותרת מצדיקות את ביטולו מכוח חריג תקנת הציבור; ולבסוף, משום שיש להפעיל בעניינה את [סעיף 10\(א\) לחוק העונשין](#). כפי שנראה, דינם של שלושת נימוקים אלה – להידחות.

13. באשר לפגמים הנטענים שנפלו בצו ההסגרה – אחד הוא פגם בר-תיקון, והשני לאו פגם הוא. ראשית, הטעות שנפלה במועד מתן פסק הדין הנקוב בצו (9.1.2021)

במקום 9.1.2022) היא טעות סופר מובהקת, שהסעד היחידי שיש לתת בגינה הוא תיקון הצו, ואין בה כדי להשפיע על תוקפו של הצו (ראו [סעיפים 16 ו-61\(ב\) לחוק החוזים \(חלק כללי\), התשל"ג-1973](#). כן השוו, בשינויים המחויבים: [בג"ץ 7356/07](#) ריינר נ' עיריית רעננה, פסקה 23 (27.10.2011); [בג"ץ 5523/22](#) סטיח נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 11 (27.6.2023)). שנית, באשר לפגם הנטען באשר ליתרת המאסר שנותרה לעותרת לריצוי, מקובלת עליו עמדת המשיבים כי היתרה המצוינת בצו ההסגרה חושבה בהתאם לכלל הנהוג בצווי הסגרה, לפיו יש למנות את יתרת המאסר כפי שנתבקשה על ידי המדינה המבקשת (בכפוף לקיזוז ימי המעצר באותה מדינה). לפיכך אין מדובר בפגם כלל. לאור האמור, אין בפגמים הנטענים כדי להשפיע על תוקפו של צו ההסגרה.

14. ביחס לנסיבותיה האישיות והרפואיות של העותרת – אכן, מצבה הנפשי והבריאותי של העותרת, כפי שנפרש על ידה בפנינו, איננו מן המשופרים. ואולם, אין בנסיבות אלה, בשים לב לאמות המידה שהתוו בפסיקה, כדי להשפיע על תוקפו של הצו. ראשית, עניינה של העותרת נבחן פעם אחר פעם על ידי כלל הגורמים הרלוונטיים – השר, הפרקליטות (בה נבחן עניינה של העותרת יותר מפעם אחת, הן בכתב, הן בעל-פה. ראו פסקה 4 לעיל) ושתי ערכאות שיפוטיות שונות. טענות אלה נשקלו בכובד ראש ונדחו, ולא מצאנו כל טעם מבורר המצדיק סטייה ממסקנתם האחידה של כלל הגורמים הללו. שנית, ולגופו של עניין, אין במסמכים שצירפה העותרת – כולם כאחד – כדי להביא לביטולו של צו ההסגרה שהוצא בעניינה. הטענה המשמעותית והמטרידה ביותר שהעלתה העותרת בעתירתה בהקשר זה היא כי הטסתה לרומניה עלולה לסכן את חייה. ואולם, עיון במסמכים הרפואיים שצורפו לעתירה – חוות הדעת, דו"ח פסיכוסוציאלי מיום 29.1.2023 וחוות דעת רפואית מטעם רופא משפחה ביום 30.7.2023 – מעלה כי לא מצוינת בהם כל סכנה ממשית לחייה של העותרת, ודאי לא כזו אשר נובעת מעצם הטסתה לרומניה. יתרה מכך, ובדומה לעמדת שירות בתי הסוהר שהוצגה לבית המשפט המחוזי בזמנו, גם מהעמדה הרפואית העדכנית מטעמו מיום 10.9.2023 עולה כי העותרת מתניידת בכוחות עצמה ואינה זקוקה לכל סיוע בפעולות שגרתיות (נספח מש/1 לתגובה המקדמית). לאור זאת, ובהינתן הקביעה כי אין בבריאות רעועה כשלעצמה כדי ללמד על כך שההסגרה המבוקשת נוגדת את תקנת הציבור (ראו פסקה 11 לפסק הדין בערעור; והשוו [ע"פ 3680/09](#) טילברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.11.2009)), הרי שגם בחינה מהותית של נסיבות העותרת מלמדת כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק את התערבותנו.

15. לבסוף, גם דין טענתה של העותרת לעניין החלתו של [סעיף 10\(א\) לחוק העונשין](#) בעניינה להידחות. סעיף זה מורה כך: "נמצא בישראל אדם שנידון בחוץ לארץ בפסק דין חלוט, על עבירה שחלים לגביה דיני העונשין של ישראל ולא נשא שם את העונש כולו, רשאי היועץ המשפטי לממשלה, במקום להעמידו לדין, לבקש מבית המשפט שיורה שהעונש שהוטל בחוץ לארץ או החלק ממנו שטרם בוצע שם, יבוצע בישראל, כאילו הוטל העונש בישראל בפסק דין חלוט [...]". (יועזר, כי סמכות זו של היועץ המשפטי לממשלה הואצלה לפרקליט המדינה ולמנהלת המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה מכוח התוספת השלישית [לחוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\]](#), [התשמ"ב-1982](#) והחלטת היועץ המשפטי לממשלה מיום 24.3.2008). ראשית, דין טענתה זו להידחות מהטעם הפשוט שסעיף זה אינו נכנס בגדר אחד משני השיקולים אליהם יש להידרש במסגרת המבחן המצומצם לבחינת שיקול דעתו של שר המשפטים בהפעלת סמכותו למתן צו הסגרה (ראו פסקה 9 לעיל). שנית, יש משום טעם לפגם בכך שהעותרת העלתה את הטענה להחלתו של [סעיף 10\(א\) לחוק העונשין](#) רק בתום ההליכים המשפטיים הנוגעים לצו ההסגרה שהוצא בעניינה – הליכים ממושכים שנפרשו על פני שנים, וששמסגרתם ניתנו לעותרת מספר רב של הזדמנויות להעלות את טענתה זו. אכן, ישנו חשש של ממש כי העותרת מנסה "לעקוף" את ההחלטות השיפוטיות והמנהליות שניתנו בעניינה על דרך של הגשת עתירה לבג"ץ, תוך התעלמות מעיקרון סופיות הדיון ושימוש מיותר במשאבי השפיטה הציבוריים, ולכך אין בידינו להיעתר (ראו והשוו: [בג"ץ 1430/21](#) הוכהאוזר נ' שופט בית המשפט המחוזי, פסקה 8 (11.4.2021); [בג"ץ 3164/22](#) עזרן נ' מקמלאן, פסקה 3 (15.5.2022)). מכל מקום, גם טענה זו של העותרת נבחנה על ידי הפרקליטות ונדחתה, ולא מצאנו כל טעם מבורר להתערב בכך.

16. לקראת סיום, אין לנו אלא לחזור על המלצתו של בית משפט זה בפסק הדין בערעור, ולהבהיר כי לעותרת עודנה פתוחה הדרך לפנות לרשויות ברומניה ובישראל, לאחר הסגרתה, ולבקש כי יתאפשר לה לרצות את עונשה בישראל בהתאם לאמנה בדבר העברת נדונים [ולחוק נשיאת עונש מאסר](#).

17. סוף דבר: העתירה נדחית. הצו הארעי שניתן ביום 17.8.2023 מבוטל. מתוך התחשבות במצבה של העותרת, אין צו להוצאות.

ניתן היום, י' בחשון התשפ"ד (25.10.2023).

ע' גרוסקופף, ח' כבוב, ר' רוני

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט

מרכז מידע, טל' 077-2703333 *3852 ; אתר אינטרנט, <https://supreme.court.gov.il> w, אב 23062670_Y06.docx